

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QJ (C-198/22)

Strona powodowa: IP (C-199/22)

Strona pozwana: Deutsche Bank AG

Sentencja

- 1) Artykuł 101TFUE i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu interpretowanemu w orzecznictwie krajowym w ten sposób, że zgodnie z nim termin przedawnienia mający zastosowanie do wniesionego przez konsumenta powództwa o odszkodowanie za naruszenie prawa konkurencji Unii Europejskiej zaczyna biec w dniu publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej streszczenia ostatecznej decyzji Komisji Europejskiej stwierdzającej to naruszenie, jeżeli można racjonalnie uznać, że poszkodowany dowiedział się o niezbędnych elementach umożliwiających mu wniesienie powództwa o odszkodowanie w dniu tej publikacji.
- 2) Artykuł 10 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że jego czasowy zakres stosowania obejmuje powództwo o odszkodowanie za naruszenie prawa konkurencji, które dotyczy wprawdzie naruszenia prawa konkurencji, które ustało przed wejściem w życie tej dyrektywy, lecz zostało wniesione po wejściu w życie przepisów transponujących ją do prawa krajowego, o ile termin przedawnienia mający zastosowanie do tego powództwa nie upłynął przed dniem upływu terminu transpozycji wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Daty złożenia: 14.3.2022

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 349, s. 1.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 9 stycznia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – A.T.S. 2003 Vagyongvédelmi és Szolgáltatató Zrt., w likwidacji/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-289/22⁽¹⁾, A.T.S. 2003)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167, 168 i 178 – Prawo do odliczenia naliczonego VAT – Oszustwo – Dowód – Obowiązek staranności podatnika – Uwzględnienie naruszenia przepisów krajowych regulujących świadczenie rozpatrywanych usług]

(2023/C 164/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.T.S. 2003 Vagyongvédelmi és Szolgáltatató Zrt., w likwidacji

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona praktyce krajowej polegającej na zaklasyfikowaniu jako „wykonywanie prawa niezgodne z przeznaczeniem tego prawa” decyzji podatnika o prowadzeniu działalności gospodarczej w formie umożliwiającej mu obniżenie kosztów gospodarczych i na odmówieniu temu podatnikowi z względu możliwości skorzystania z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli nie zostało wykazane istnienie całkowicie sztucznej konstrukcji oderwanej od rzeczywistości gospodarczej, której jedynym lub przynajmniej zasadniczym celem jest uzyskanie korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celami tej dyrektywy.

2) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwia się ona temu, by organ podatkowy odmówił podatnikowi korzystania z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) związanego ze świadczeniem usług, opierając się na ustaleniach wynikających z zeznań świadków, w świetle których ów organ podatkowy zakwestionował rzeczywisty charakter owego świadczenia usług lub uznał, że wiązało się ono z oszustwem w zakresie VAT, jeżeli, w pierwszym przypadku, podatnik nie wykazał, iż wspomniane świadczenie usług rzeczywiście zostało zrealizowane, lub, w drugim przypadku, jeżeli wspomniany organ podatkowy wykaże zgodnie z zasadami dowodowymi przewidzianymi w prawie krajowym, że ów podatnik dopuścił się oszustwa w zakresie VAT lub wiedział, względnie powinien był wiedzieć, że transakcja powoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia była związana z takim oszustwem.

3) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

- sprzeciwia się ona temu, aby organ podatkowy odmówił podatnikowi możliwości skorzystania z prawa do odliczenia, uznając za wystarczający dowód istnienia oszustwa w zakresie VAT okoliczność, że podatnik ten lub inne podmioty biorące udział na wcześniejszym etapie w łańcuchu świadczenia usług naruszyli krajowe przepisy regulujące świadczenie danych usług, bez wykazania związku między tym naruszeniem a prawem do odliczenia VAT;
- takie naruszenie może jednak, w zależności od okoliczności faktycznych danego przypadku, stanowić jedną z wielu wskazówek co do istnienia takiego oszustwa, a także środek dowodowy, który można przyjąć w ramach całościowej oceny wszystkich tych okoliczności, aby wykazać, że podatnik jest jego sprawcą lub brał w nim udział, lub w celu wykazania, że podatnik ten wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia była związana z tym oszustwem;
- do organu podatkowego należy określenie znamion oszustwa w zakresie VAT, przedstawienie dowodu popełnienia oszustwa i wykazanie, że podatnik jest sprawcą tego oszustwa lub aktywnie uczestniczył w nim, względnie że wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja powoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia była związana z tym oszustwem;
- wymóg ten niekoniecznie oznacza zidentyfikowanie wszystkich podmiotów uczestniczących w oszustwie oraz ich wszystkich odpowiednich działań.

4) Dyrektywę 2006/112 w związku z zasadą proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

co do zasady do podatnika zamierzającego skorzystać z prawa do odliczenia VAT nie należy sprawdzenie, czy dostawca i inne podmioty uczestniczące na wcześniejszym etapie w łańcuchu świadczenia usług przestrzegali krajowych przepisów regulujących świadczenie danych usług oraz innych przepisów krajowych mających zastosowanie do ich działalności. Jednakże w przypadku istnienia przesłanek wynikających z naruszenia tych przepisów, które mogą wywołać u podatnika w chwili dokonywania przez niego nabycia podejrzenia co do wystąpienia nieprawidłowości lub oszustwa, można wymagać od tego podatnika, aby wykazał się zwiększoną starannością i podjął działania, jakich można od niego racjonalnie oczekiwać w celu upewnienia się, że poprzez to nabycie nie uczestniczy w transakcji związanej z oszustwem w zakresie VAT.

(¹) Dz.U. C 266 z 11.7.2022.